

Οι βαθμοί ελευθερίας της Ελλάδας.

Γράφει ο Ανδρέας Σταλίδης.

Η νομενκλατούρα της πολιτικής τάξης στην Ελλάδα τα τελευταία 25 χρόνια, δηλαδή από τον Σημίτη και μετά, πάσχουσα η ίδια από ένα φοβικό σύνδρομο, έχει βαλθεί να ποτίσει κάθε γωνιά της ελληνικής κοινωνίας με ηττοπάθεια. Χρησιμοποιεί το ανθρώπινο χαρακτηριστικό της δημιουργίας αφηγημάτων με αφανείς δρώντες, ώστε να χρεώνει κινήσεις άλλων κρατών, πχ της Τουρκίας, σε τρίτες δυνάμεις, κατά πολύ υπέρτερές της.

Ταυτόχρονα, απομειώνει, αν δεν εκμηδενίζει, τους βαθμούς ελευθερίας της Ελλάδας. Υιοθετεί την άποψη ότι η Ελλάδα είναι ανήμπορη να κάνει το παραμικρό, μπροστά στις ορέξεις, τα σχέδια και τα συμφέροντα, είτε των μεγάλων δυνάμεων, είτε της Τουρκίας, την αξία της οποίας δεν παραλείπει βέβαια να μεγαθύνει.

Η άποψή μου είναι ότι αυτή η μετάβαση ρόλων και ευθυνών γίνεται συνειδητά και εσκεμμένα για τους εξής λόγους: ενδιαφέρονται μόνο για την επανεκλογή τους, αδιαφορούν για το μέλλον της χώρας και, τρίτον και σημαντικότερον, φοβούνται να μην κατηγορηθούν ως ανίκανοι. Όσο παρου-

σιάζουν συστηματικά τη χώρα ως έρμαιο τρίτων, πώς μπορεί κανείς να τους κατηγορήσει μετά ότι μπορούσαν καλύτερα; «Δεν φταίμε εμείς. Δεν έχουμε ελευθερία κινήσεων. Κάνουμε ό,τι μας λένε», απαντούν,

Μεταφράζω λοιπόν αυτούς τους λόγους στη δική μου ορολογία και λέω ότι οι πολιτικοί στην Ελλάδα, αλλά και η νομενκλατούρα τους με συμβούλους, καθηγητές, ελεγχόμενα ΜΜΕ κλπ, πάσχουν από έλλειψη φρονήματος και σθένους. Θα δώσω δύο αντι-παραδείγματα.

Στις 2 Μαρτίου 2003 το τουρκικό κοινοβούλιο αρνήθηκε στους αμερικάνους να εισέλθουν στο έδαφός της για επιχειρήσεις στο Ιράκ. Το κόμμα το Ερντογάν είχε μόλις κερδίσει τις εκλογές, αλλά δεν είχε λήξει ακόμα η αφαίρεση των πολιτικών του δικαιωμάτων, έτσι πρωθυπουργός ήταν ο Γκιουλ. Τόσο πρώιμος στην εξουσία και όμως υποχρέωσε τους αμερικανούς στο κρισιμότερο θέμα γι' αυτούς τον 21ο αιώνα, να εισβάλλουν από το νότο, χάνοντας 9 μήνες μέχρι να συλληφθεί ο Σαντάμ (Μάρτιο με Δεκέμβριο) και έχοντας πάνω από 4000 νεκρούς αμερικανούς.

Το δεύτερο παράδειγμα προέρχεται από τον ελληνισμό της Κύπρου. Όταν οι ίδιοι άνθρωποι που αναμασούν σήμερα στο ακέραιο την τουρκική προπαγάνδα («μαξιμαλιστικές θέσεις η Ελλάδα», «Το Καστελλόριζο είναι μακριά, αποκομμένο, όχι σε συνέχεια με τα νησιά και κοντά στις τούρκικες ακτές», «μεγάλη χώρα η Τουρκία»), το 2004 εκφόβιζαν σαν κακές Κασσάνδρες πόσα κακά θα βρει η Κύπρος αν δεν υπογράψει το [Σχέδιο Ανάν](#), βρέθηκε, από απίστευτη συγκυρία στην Κύπρο ένας άνθρωπος να απαντάει σε όσους τον πίεζαν: «είμαι μεγάλος, είμαι πλούσιος, έχω καρκίνο», δεν με ενδιαφέρει. (Το «δεν με ενδιαφέρει», με μία αγοραία έκφραση, μια που επρόκειτο για ιδιωτικές συνομιλίες).

Μεταφράζω, διότι όπως είπαμε, η αντίληψη της πραγματικότητας είναι το ζητούμενο.

Μεγάλος, δηλαδή δεν με νοιάζει να φροντίσω βιολογικά ή πολιτικά μου τέκνα.

Πλούσιος, δηλαδή δεν προσπορίζομαι από την πολιτική, ούτε είμαι ευάλωτος σε προσωπικές πιέσεις.

Έχω καρκίνο, δηλαδή θα κάνω αυτό που θεωρώ καλό για τον τόπο αδιαφορώντας για το όποιο προσωπικό κόστος.

Ο Τάσος Παπαδόπουλος ξεκίνησε την ΑΟΖ και τις συμφωνίες με Ισραήλ, Αίγυπτο και Λίβανο, ουσιαστικά χωρίς στρατό, στήριξη και πλάτες. Είχε το θάρρος λόγω φρονήματος και σθένους.

Συνεπώς, οι βαθμοί ελευθερίας ανακτώνται όταν η ηγεσία έχει φρόνημα και σθένος, και όταν δεν είναι ευάλωτη στους δικούς της μύθους.

Σήμερα, μας πιέζει αυτή η νομενκλατούρα να δεχθούμε χωρίς πόλεμο ή θερμό επεισόδιο ό,τι δήθεν θα χάναμε σε πόλεμο ή θερμό επεισόδιο, και να δεχθούμε χωρίς δικαστήριο ότι υποτίθεται ότι θα χάναμε στο δικαστήριο.

Δημοσιεύθηκε στην Εστία, 5 Αυγούστου 2020

Πηγή : <http://www.antibaro.gr/>